

ANNA KOLLÁROVÁ
Biela studňa

PRVÁ KAPITOLA

malebnom prostredí prechodu Ipelskej nížiny a Krupinskej vrchoviny týčil sa kostol ako krásna dominanta obce. Nad kostolom, pod horou v Kňazovom háji, stála malá chatrč, v ktorej žil a modlil sa pustovník. V dedine nikto o ňom nič nevedel.

Nebolo známe odkiaľ prišiel a prečo si vybral práve toto miesto pre svoje modlitby. Žil tam už mnoho rokov a ľudia si na neho zvykli, akoby bol súčasťou prírody, s ktorou žil v akomsi harmonickom vzťahu. Jeho šedivá dlhá brada, fúzy a vlasy mu zakrývali takmer celú tvár. Drobné, do tváre hlboko vsadené tmavé oči zatienil klobúk, poznačený zubom času. Bol veľmi vychudnutý a jeho chatrný odev na ňom visel ako na vešiaku. Nikto si však na neho nestážoval, dokonca ľudia v dedine hovorili, že človek, ktorý sa celé dni oddáva modlitbe, je pre dedinu určite požehnaním. Jeho živá viera a láska k Bohu boli obdivuhodné. Žil z toho, čo našiel v prírode alebo čo mu priniesli dobrodinci a položili k chatrči. Takmer s nikým nehovoril, žil osamelo, ďaleko od ľudí v dedine. Nestážoval si na nepriazeň počasia, ale bez výhrad sa vkladal do Božích rúk.

Mnohí hovorili, že nikdy nespáva. Vidali ho modliť sa vo svojej chatrči, inokedy pri kostole, ale aj v lese pri studničke, ktorá bola asi polhodiny cesty od jeho obydlija. Voda v nej bola krištáľovo priehľadná a mala veľmi dobrú

chut'. Túto jej vlastnosť pripisovali ľudia modlitbám, ktoré vraj pustovník vysielal do neba. Nosievali si ju domov v krčahoch, aby ich osviežila pri namáhavej práci. Dokonca pri studničke zhotovili válov, aby sa aj dobytok mohol z tej vody napiť.

Jedného dňa, keď pustovník opäť klačal a modlil sa pri studničke, vysilený upadol do bezvedomia. Ležal sta mŕtvy. V tej chvíli sa pri ňom hrou osudu objavil mladý pár s asi trojročným chlapčekom na rukách. Keď ho zazreli, zastavili sa a muž sa sklonil k nemu, aby zistil, čo mu je, či ešte dýcha. Okamžite vybral z kabanice kulač a nabral do neho vodu zo studničky. Poffkal ňou pustovníka, ten sa prebral, otvoril oči a zahľadel sa do tvári mladých ľudí. Muž opatrne nadvihol starcovi hlavu a dal sa mu napiť. Pustovník cítil, že sa blíži jeho koniec a prehovoril z posledných síl:

– Ľudia boží, mám na krku malý drevený krížik, zavesený na remienku. Dajte ho vášmu malému synčekovi. Náš Pán ho bude odteraz chrániť počas jeho života a raz, keď vyrastie v mládenca a bude vo veľkej núdzi, splní mu jeho najväčšie želanie. Želanie lásky.

Oni sa na neho dívali s výrazom prekvapenia v tvári, akoby nechápali, čo pustovník hovorí.

– Vezmite si, prosím vás, ten krížik, nech môžem odísť k svojmu Pánovi.

Mladý muž zobral od pustovníka remienok s krížikom a zavesil ho na krk malému synčekovi. Pustovník sa usmial, zavrel oči a dokonal. Mladí ľudia si k nemu kľakli a pomodlili sa. Potom muž zobral telo pustovníka na ruky a odniesol ho do dediny na faru. Pán farár rozhodol, že jeho telesné pozostatky uložia do krypty pod kostolom.

Manželia, ktorí zažili túto nezvyčajnú udalosť, sa so súhlasom richtára usadili pod horou, neďaleko studničky. Mladý muž menom Ján bol korytár. Toto remeslo zdedil po otcovi a ten po svojom otcovi, dedilo sa z pokolenia na pokolenie. Keď dospel, zoznámil sa s mladým dievčaťom, zobrali sa a po smrti svojich rodičov sa vybrali s dvoma batohmi na chrbte a dieťaťom na rukách hľadať svoje šťastie. On mal vo svojom batohu náradie a nejaké výrobky, aby ich mohol predať alebo vymeniť, kým nezačne robiť nové. Jeho žena Katarína mala zase vo svojom batohu skromné oblečenie, prikrývku, niekoľko kuchynských riadov a liečivé bylinky.

Mladý korytár, ktorému drevo už od malička učarovalo svojou farbou, vôňou a krásnou kresbou letokruhov, najprv zhotovil kolibu. Presne tak, ako to robieval jeho otec, keď sa s rodinou presúval z miesta na miesto hľadajúc drevo. Potom sa pomodlili a vstúpili do svojho skromného prýbytku. Vtedy si korytár spomenul na darček od pustovníka. Naklonil sa nad spiacceho synčeka a zobral do ruky malý drevený krížik. Skúmavo sa naň pozeral, nechápal ale z akého dreva je vlastne vyrezaný. Tichučko zavolať ženu a povedal:

– Pozri sa, drahá, na tento majstrovský kúsok.

– Je krásny. Z akého dreva je vyrezaný?

– To keby som vedel.

– Tomu nerozumiem, drahý. Veď ty dokonale poznáš každé drevo.

– Áno, vyrezával som z čerešne, lipy, slivky, agátu, vŕby, jablone, orechu, ale toto drevo naozaj nespoznávam.

– Netráp sa tým. Je to darček a ako vŕavel pustovník, je to darček akéhosi želania lásky.

– Máš pravdu, žena moja. Nebudeme sa už tým zaoberať. Keď náš Janík vyrastie a bude sa pýtať, tak mu o tom darčeku povieme a porozprávame mu celú príhodu, ktorú sme zažili.

– To bude najlepšie.

Mladý muž objal svoju ženu so slovami:

– S touto jarou začíname aj my nový život. Ak sa nám bude dariť, ostaneme tu a postavíme si zanedlho riadny domček.

Potom sa zadíval do modrých očí svojej krásnej ženy a videl v nich práve toto želanie. Hľadela na neho plná lásky a oddanosti. Usmial sa na ňu a vrúcne ju pobozkal. Ani nezbadali, že sa zotmelo a na nebi zasvietili hviezdy a mesiac v splne. V objatí sa pozerali na tú nádheru, od ktorej nevedeli odtrhnúť oči.

Na druhý deň išiel mladý korytár so svojou ženou a synčekom po vodu k studničke. Cestou hľadeli na prvosienky, podbeľ, blyskáč a nátržník jarný, ktoré vo vlhkej pôde vyrástli a rozkvitli. Tým dali najavo, že zima je už naozaj preč. Aj okolité stromy sa začali rozvíjať a ich holé konáre sa zaodievali do zeleného šatu. Cestou vyplašili sojku, ktorá hlasitým škrekotom oznámila celému lesu prítomnosť cudzích návštevníkov. Z krídel jej vypadlo zopár krásnych modrobielych a čierno pruhovaných pierok. Ján sa zohol a ukazoval ich svojmu synovi, ktorý neúnavne poskakoval okolo rodičov. Potom si ich zastokol za klobúk a pokračovali v ceste. Po chvíli poznamenali:

© Anna Kollárová, 2010
ISBN 978-80-970435-0-6